

Mijn bestemming, een ont-dekkingstocht

Lang heb ik gedacht dat mijn bestemming in de toekomst lag, zelfs in de verre toekomst.

Er was in mij een diep verlangen naar het verloren paradijs, naar harmonie, naar eenheid en heelheid en verbondenheid van mens en schepping.

Dat verlangen is er nog steeds, maar het is niet meer op een verre toekomst gericht, meer op het leven en op de wereld en op de mensen, hier en nu en morgen.

Het doel van mijn reis ligt niet aan het eind van een weg, maar *de weg zelf is het doel*.

Geleidelijk aan ben ik als mijn bestemming gaan zien: *het leven ten volle leven*, met alle lief èn alle leed; met heelheid èn gebrokenheid; al biddend èn werkend.

Dat is een hele klus, maar ook een uitdagende ontdekkingstocht, waarbij een innerlijke stem mij telkens opnieuw oproept: *"Ga uit Egypte, uit de slavernij."*

Ik ben steeds weer slaaf als ik mij gevangen voel in mijn angst.

Ik ben steeds weer slaaf als ik mij gevangen voel in mijn zorgen.

Ik ben steeds weer slaaf als ik me machteloos voel tegenover het leed om mij heen.

Ik heb ontdekt dat de uittocht uit die slavernij pas mogelijk is, als ik bereid naar die innerlijke stem te luisteren die ook zegt: *"Ik zal er zijn"*.

Als ik telkens weer bereid ben door de woestijn te trekken, met mijn angst en zorgen op mijn rug en dan soms onverwacht een oase te ontdekken, waar ik mijn lasten even bij anderen neer mag leggen en kan herstellen.

Dan voel ik mij geheeld, dan ben ik weer hoopvol, dan zie ik de mensen om mij heen weer echt staan. Dan kom ik weer in beweging, om na niet al te lange tijd te ontdekken dat ik weer in de woestijn loop. Ik voel me teleurgesteld, en toch ... ik weet dat er oases zijn!

En toch ... het is waarachtig een hele klus Wat ben ik blij dat ik niet alleen loop.

We kunnen samen klagen en elkaar steunen en uitrusten èn weer in beweging komen.

En het beloofde land? Dat land van vrede, vrijheid, vreugde? Bestaat dat?

Eens was ik in de woestijn van een ziekte. Genoeg reden voor angst en zorgen.

Wat schetst mijn verwondering toen ik ervoer dat ik me helemaal kon overgeven.

Geen woestijn te zien, in de verste verte niet. Ik voelde me vrij en vol vertrouwen dat hoe het ook zou lopen, dat het goed was. Het was voor mij een geschenk van de Eeuwige, een glimp van het beloofde land.

Zo kan ik *mijn bestemming samen met anderen ten volle leven*, met hoop, met moed, met angst, met verlangen, met verdriet, met verwachting, telkens opnieuw uit Egypte, dwalen door de woestijn, telkens opnieuw weer een oase ontdekken, op zoek naar het beloofde land, door de woestijn, uit Egypte.